

w+ARTIKEL

WISSENSCHAFTPLUS

LK-Verlags UG

AIDS
SARS BSE
CORONA
MERS

VIRUS

POGREŠNO TUMAČENJE

Dr. Stefan Lanka pojašnjava povijesno pogrešno tumačenje virusa kao patogena. Kako je došlo do toga da mi danas vjerujemo u nešto što se pomnijim pregledom pokazalo kao sramotno pogrešno tumačenje?

Odgovor: Nobelova nagrada i ne-znanost.

Dr. Stefan Lanka

Virus – pogrešno tumačenje

na primjeru ospica

Dr. Stefan Lanka

Drugačije je nego što većina ljudi misli: virusi ne postoje kao patogeni! Tvrdnje o postojanju bolesti uzrokovane virusima temelje se na povijesnim pogrešnim tumačenjima, a ne na prijevari ili namjernom neispravnom djelovanju, kao što sam prije neispravno pretpostavio. Na raspolaganju su nova, bolja, pozitivna, „znanstvena“ saznanja i objašnjenja za nastanak, terapiju i izbjegavanje, ne samo „virusnih“ bolesti.

Novim saznanjima mogu se razumjeti fenomeni simultanog ili brzog pojavljivanja simptoma koji su prethodno tumačeni kao zaraza prijenosnim patogenima. Zaključak je novi, no u stvarnosti stari prikaz života i kozmo-biološki integriranih procesa.

Ponovno „novo“ otkrivena perspektiva mogla je nastati samo izvan „znanosti“ jer oni koji su uključeni u znanstvene institucije ne ispunjavaju prvu i najvažniju znanstvenu dužnost, a to je stalnu sumnju i propitivanje. U suprotnom, prepoznali bi da se nepoželjni razvoj razvija već dugo - s krajnje nenaučnim procesima te kroz dogmatizam iz 1858., 1953., i 1954. godine.

No, prijelaz na novo objašnjenje zdravlja, bolesti i ozdravljenja uspjeh će jer svi uključeni terapeuti i znanstvenici mogu sačuvati svoj obraz. Iz okvira nove perspektive o biologiji i životu, postoje objašnjenja za emocije, neznanje i raznovrsna ponašanja. Ovo je druga dobra vijest. Budući preokret i oprost djeluju efikasnije što se stvari mogu bolje shvatiti, razumjeti i naučiti.

Svjestan sam da za sve one ljude koji su izravno uključeni i zaposleni u zdravstvenom sektoru, kao što su liječnici, virolozi, a prije svega oni koji pate od pogrešnih dijagnoza ili imaju rodbinu s takvim dijagnozama, može biti teško prihvatiti činjenice. Da se nije pokrenula dinamika infekcijskih teorija, kao kod AIDS-a, BSE-a, SARS-a, MERS-a, Corone ili raznih životinjskih gripa, ne bi došlo do narušavanja javnog reda; molim sve one koji su obaviješteni o činjenicama i razumijevanju „nepostojanje“ virusa da sa ovom temom postupaju dosljedno i objektivno, bez emocija.

Sadašnje stanje

Sve su tvrdnje o virusima kao patogenima netočne i temelje se na lako prepoznatljivim, razumljivim i provjerljivim neispravnim tumačenjima. U međuvremenu pravi uzroci bolesti i pojava bolesti pripisani virusima su istraženi te se mogu primjenjivati. Umjesto s virusima, svi znanstvenici u laboratorijima rade s tipičnim komponentama umirućih, vrlo specifičnih tkiva ili stanica. Vjeruju da tkiva i stanice umiru jer su zaraženi virusom. U stvarnosti ta laboratorijska tkiva i stanice umiru jer se metodološkim ispitivanjem izgladne i otruju.

Virolozi vjeruju u viruse jer u tkivima i stanicama vide odumiranje stanica - nakon povlačenja hranjive otopine, nakon trovanja toksičnim antibioticima, navodno zaraženom krvlju, inficiranom slinom ili drugim navodno inficiranim tjelesnih tekućina. Vjeruju da smrt uzrokuju virusi. Tkivo i stanice umiru samostalno bez dodavanja "zaraženih" materijala. To virolozi nisu primijetili! Prema znanstvenoj logici i obavezi, trebalo je provoditi kontrolna ispitivanja. Da bi se kontrolirala neka novo izumljena metoda umnožavanja pretpostavljenog virusa, bez obzira da li sama metoda daje rezultate ili ih krivotvori, dodatna ispitivanja, kontrolni testovi trebali bi se napraviti. Dodatno bi trebalo u kontrolnim testovima izgladnjelom tkivu i stanicama dodati sterilne tvari ili tvari zdravih pojedinaca ljudi ili životinja.

Ovakvi kontrolni pokušaji do dan danas nisu se nikada provodili u "znanosti"! U sklopu procesa virusa ospica naručio sam ove kontrolne testove u neovisnom laboratoriju i time dokazao da tkiva i stanice umiru baš kao da dolaze u kontakt s navodno zaraženim materijalima.

Smisao kontrolnih eksperimenata jest isključiti da sama metoda koja se koristi ili sama tehnika ne daju rezultate. Kontrolni eksperimenti su glavni prioritet i isključiva osnova za mogućnost ispravnih rezultata koji bi mogli biti potvrđeni kao znanstveni. Kao što ćemo vidjeti unutar procesa virusa ospica, stručnjak imenovan od suda utvrdio je da publikacije koje su temelj za čitavu virologiju ne sadrže kontrolne eksperimente. Iz ovoga učimo da su uključeni znanstvenici postupili krajnje neznanstveno, a da toga nisu ni svjesni.

Objašnjenje za ovo naučno djelovanje koje je nespojivo sa znanstvenim tvrdnjama ima povijesni početak: u lipnju 1954. objavljene su nenaučne i kontradiktorne špekulacije prema kojima smrt tkiva u epruveti može ukazivati na prisutnost virusa. Šest mjeseci kasnije prvi autor tih razmatranja dobio je Nobelovu nagradu za medicinu 10. prosinca 1954. godine. Nastala je još jedna i jednako špekulativna stvar. Ta čast¹ špekulacije iz lipnja 1954. učinila je znanstvenom činjenicom koja do danas nije dovedena u pitanje. Od tada se smrt tkiva i stanica u epruveti interpretira kao dokaz postojanja virusa.

Prividni dokazi postojanje virusa

I ne samo to. Umiranje tkiva / stanica također se naziva izolacija virusa jer je navodno organizam nešto donio u laboratorij, iako virus nikad nije izoliran u smislu riječi izolacije. Virus nikad nije prikazan kao cjelina i nikad nije bio biokemijski karakteriziran. Elektronske mikroskopske fotografije pretpostavljenih virusa zapravo pokazuju vrlo normalne stanične komponente umirućih tkiva i stanica i uglavnom samo su model. Budući da uključeni znanstvenici samo VJERUJU da se tkiva i stanice potpuno pretvaraju u viruse kad umiru, umiranje je također definirano kao širenje virusa.

Uključene stranke vjeruju u sve to do dan danas jer je izumitelj ove metode stvorio uvjerenje koje, zbog dobivene Nobelove nagrade, i danas služi kao uzor. Više o tome u nastavku.

"Živim" cjepivom smatra se otopina, i to bez prethodnog pročišćavanja, odumrlog tkiva i stanica majmuna, fetusa goveda i toksičnih antibiotika, definirana kao navodno oslabljeni virus.

Smrt tkiva i stanica - zbog gladi i trovanja, a ne zbog navodne „infekcije“ - još uvijek se pogrešno tumači kao dokaz postojanja virusa, kao dokaz njihove izoliranosti i kao dokaz njihovog množenja.

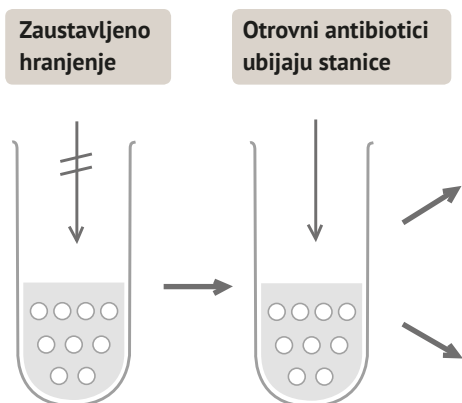
„Živo cjepivo“ jest toksična mješavina puna stranih bjelančevina, stranih nukleinskih kiselina (DnK / rnS), citotoksičnih antibiotika, mikroba i spora svih vrsta. Uglavnom se inicira u mišići djece tijekom postupka cijepjenja. Količina koja bi, ako se ubrizga u venu, odmah rezultirala smrću. Opisuje se kao "mali, bezopasni ubod". Ovo je moguće samo kad postoji potpuno neznanje i slijepo povjerenje u državne organe koji "testiraju" i odobravaju cjepiva. Provjerene činjenice pokazuju opasnost i nemar onih znanstvenika i političara koji tvrde da su cjepiva sigurna, da su nuspojave rijetke ili ih nema te da su cjepiva ovdje da bi nas zaštitila od bolesti. Ništa od toga nije istinito i dokazivo, naprotiv: ako pogledate marljivo i znanstveno, nećete pronaći koristi, već ćete priznati nedostatke bilo kakvih dokaza.²

Pojedine komponente izoliraju se iz komponenata mrtvih tkiva i stanica - koje su pogrešno tumačene kao komponente virusa - te sklapaju mentalni virusni model. Pravi i cjeloviti virus ne pojavljuje se u čitavoj „znanstvenoj“ literaturi. Proces pronalaženja konsenzusa u kojem su se sudionici svađali o tome što pripada virusu, a što ne, trajao je desetljećima za virus ospica. S navodno novim kineskim Corona virusom 2019 (koji je sada preimenovan u 2019-nCoV), ovaj postupak pronalaženja konsenzusa trajao je samo nekoliko klikova mišem.

S nekoliko klikova mišem, stvoren je program; program koji je konstruiran i sastavljen od kratkih slijeda molekula i komada nukleinskih kiselina, mrtvih tkiva i stanica- ►

Grafikon 1:

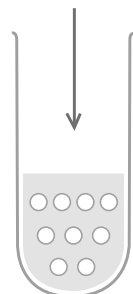
Nedostaju kontrolni eksperimenti zbog čega je zanemareno da postoji samo idejni, intelektualni dokaz za viruse, ali nema materijalnog, znanstvenog dokaza

Stanice trebaju postati "gladne" kako bi se lakše apsorbirale sumnjivi virusi.

Korištenje antibiotika treba isključiti očekivanu smrt stanica kod bakterijskog djelovanja.

Injeksija krvlju ili slinom od navodno bolesnih ljudi

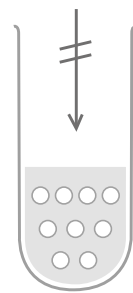
„Eksperiment infekcije“

Stanice umiru trovanjem i glađu

Zabluda stanice umiru od virusa

nema infekcije

Kontrolni eksperiment „Do danas, ni medicina ni „znanost“ nisu proveli kontrolne eksperimente.“

Stanice umiru trovanjem i glađu

Stvarnost: Stanice umiru od gladi i trovanja

čiji je sastav biokemijski određen ovisno o specifikacijama - stvoreni su mnogo duži, sada već navodno cjeloviti pretpostavljeni genetski materijali određenog starog ili novog virusa. U stvari, čak ni ove manipulacije, zvane „Alignement“ (usklađivanje), ne rezultiraju „potpunim“ genetskim materijalom virusa koji se naziva njegov genom.

U procesu konceptualne konstrukcije „lanca virusnog genoma“, nizovi koji nisu primjereni „izglađuju“ se, a dodaju nedostajući. Na ovaj način izumljen je „niz genetskih materijala“ koji ne postoje, koji nikada nisu otkriveni i dokazani u cjelini.

Ukratko: od kratkih komada izgrađen je veći komad, konceptualno i u skladu s modelom linije virusnog genoma koji u stvarnosti ne postoji. Primjerice, jedinoj „intelektualnoj“ konstrukciji genotipa virusa ospica u kratkim fragmentima vlastitih molekula koje postoje, nedostaje više od polovice molekularnih nizova koji bi trebali predstavljati cijeli virus. Neki od njih umjetno su stvoreni biokemijski, a ostali su jednostavno izmišljeni.³

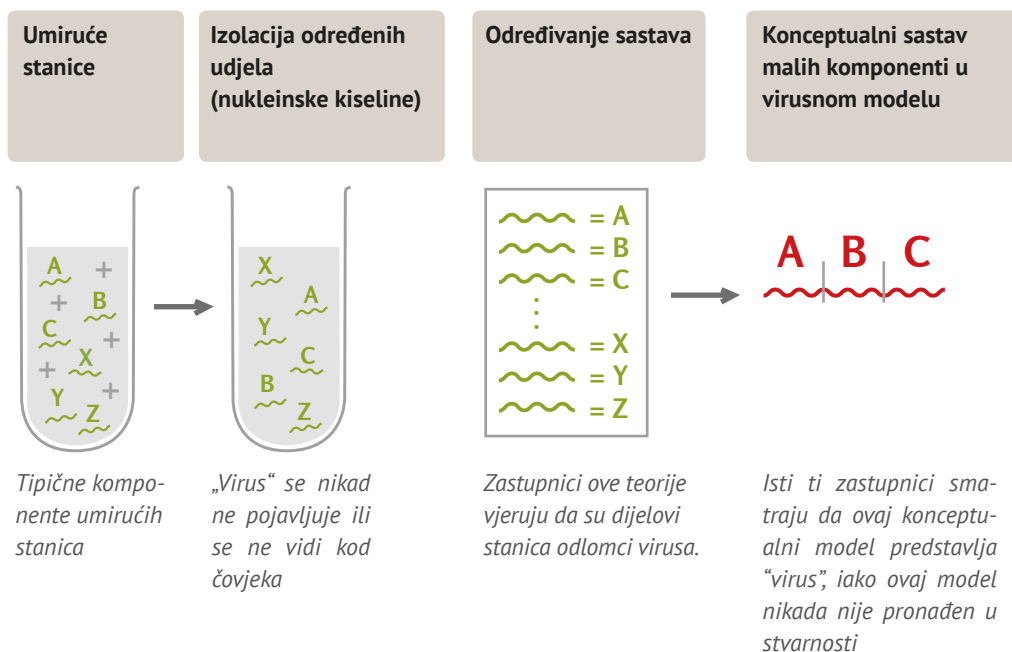
Oni kineski znanstvenici koji sada tvrde da većina nukleinskih kiselina iz kojih je zamišljen genom novog kineskog Corona virusa⁴ potječu pretežno od otrovnih zmija, žrtve su, poput svih nas, globalnog razvoja u krivom smjeru. Što je više „virusnih“ lanaca genoma izmišljeno, pronađeno je i više sličnosti sa svime onime što postoji. Ta greška ima metodu. Veliki dio naše akademske znanosti tako djeluje: izmisli se teorija, unutar te teorije se krećemo, to se naziva znanošću i tvrdi se da to predstavlja stvarnost. U stvarnosti, to predstavlja samo ono što se prethodno mislilo.⁵

Ispitivanja virusa

Svi uključeni još nisu primijetili da sve metode ispitivanja „virusa“ određeni broj ljudi uvijek testiraju „pozitivno“, jer to ovisi o osjetljivosti testne metode, a sve zbog nedostatka kontrolnih eksperimenata. Testovi potrebni za navodno otkrivanje „virusa“ ne potječu od „virusa“, već iz tkiva, stanica i fetalnog seruma ►

Grafikon 2:

Kako je lanac virusnog genoma koncipiran na osnovu tipičnih staničnih molekula i kako je u procesu virusa ospica dokazano da su "virusi" konceptualni, samo idealni intelektualni modeli.

(krvi bez čvrstih komponenti) životinja, uglavnom majmuna i goveda. Ove životinje su biokemijski vrlo slične ljudima i jasno je da se i njihove komponente, koje se i kod životinja pogrešno tumače kao komponente virusa, mogu otkriti i kod svih ljudi pomoću „metode ispitivanja virusa“. Neki „virusi“ i njihova „cjepiva“ - ne „virus ospica“ ... zapravo potječu od pobačenih ljudskih plodova. Ovdje je posebno upečatljivo da metode ispitivanja otkrivaju molekule koje se nalaze u svakom čovjeku te da cjepiva mogu izazvati posebno opasne alergijske reakcije koje su definirane kao „autoimune bolesti“.

Fetalni serum bez kojeg tkiva i stanice u laboratoriju ne rastu ili ne rastu dovoljno brzo, do kojega se dolazi na krajnje okrutan način, vadeći se bez anestezija iz živih životinjskih fetusa i njihovih majki, vrlo je kontaminiran. Taj serum sadrži sve moguće, poznate i nepoznate mikrobe, njihove spore i veliki broj nepoznatih proteina. I iz ovoga - sa npr. dodanim majmunskim tkivom bubrega - dobivaju se komponente koje su dodijeljene zamišljenom modelu virusa koji u stvarnosti zapravo ne postoji i koji nikada u čitavoj „znanstvenoj“ literaturi nije identificiran kao cijeli „virus“.

Budući da su cjepiva dobivena isključivo iz ovih tvari, razumljivo je zašto se ljudi koji su cijepljeni testiraju „pozitivno“ na sve „viruse“ koji su izumljeni i od kojih su „napravljena“ „cjepiva“. Ispitne metode otkrivaju samo životinjske komponente pretpostavljenih „vi-

rusa“, životinjske proteine i nukleinske kiseline koje su često identične ili vrlo slične ljudskim proteinima i nukleinskim kiselinama. Metode testiranja na virus stoga ne otkrivaju ništa specifično, a zasigurno i ništa „virusno“ te stoga imaju samo mali značaj. Ono što cjepiva uzrokuju, kao npr. kod ebole, HIV-a, gripe & slično, jest šok s paralizom i ponekad smrtnim ishodom te takva kriva terapija može biti više ili manje opasna, ponekad smrtna.

Važno je napomenuti da sve takozvane metode testiranja virusa nikada ne kažu „da“ ili „ne“, već su postavljene tako da se ocjenjuju kao „pozitivne“ nakon određene koncentracije tvari. Postavljena metoda kojom možete testirati nekoliko, mnogo, nikoga ili sve ljude i životinje, određuje „pozitivan“ ishod testa. Opseg te obmane sebe i drugih postaje jasan kada shvatimo da se u protivnom sasvim „normalni“ simptomi nazivaju AIDS, BSE, gripa, SARS, ospice itd. ukoliko je provedeni test „pozitivan“.

Presudni detalji

Do 1952. godine, virolozi su vjerovali da je virus toksični protein ili enzim koji je izravno otrovan te da se nekako razmnožava u tijelu i prenosi među ljudima i između životinja. Medicina i znanost odustale su od ove ideje 1951. godine jer sumnjivi virusi nikad nisu viđeni na elektronskom mikroskopu, a nisu izvršeni ni kontrolni eksperimenti. ►

Utvrđeno je da raspadanja organa, tkiva i stanica kod zdravih životinja, proizvodi iste raspadne tvari koji su se ranije imenovale "virus". Virologija je odustala od same sebe i odbacila se.⁶

Kad je supruga kasnijeg nobelovca Cricka 1953. naslikala dvostruku spiralu heliksa te kad je crtež objavljen u poznatom znanstvenom časopisu Nature kao navodno znanstveno razvijen model pretpostavljenog genetskog materijala, pokrenuo se posve novi i posljedični hype*, takozvana molekularna genetika. Od sada su se tražili uzroci bolesti u genima. Zamisao virusa preko noći se promijenila - virus više nije bio toksin, već opasan niz gena, opasna nasljedna tvar, opasni virusni genom. Upravo su mladi kemičari osnovali novu gensku virologiju. Ti kemičari nisu imali pojma o biologiji i medicini, već su imali neograničena financiranja za istraživanja. Nisu znali da je stara virologija odustala sama od sebe.

Već 2000 godina se podučava: *Jer ne znaju što čine*. Od 1995., otkad smo postavili pitanje i objavili dokaze postojalo je jasno: ne mogu priznati da je ono što su naučili i radili ne samo da je netočno, što je još i gore, opasno je čak i po sam život. Budući da do sada nitko nije imao pregled i hrabrost govoriti istinu - prema Goetheu - razvija se sve više zlih duhova i pomoćnih hipoteza o "imunološkom sustavu" ili "epigenetici" kako bi se mogle održati izmišljene teorije koje su daleko od stvarnosti.

Tako je iz prisiljene logike teorije otrovnih (lat. virus) stanica koja je postala dogmom 1858. godine, prvi put proizašla ideja nedefiniranih virusa. Zatim je slijedila ideja o patogenim bakterijama, zatim bakterijskim toksinima, zatim toksin-virusima sve dok ova ideja nije napuštena 1952.

Nakon 1953. ideja virusa (otrova), nastaje Virchowova ideja genskih virusa iz koje proizlazi ideja gena raka, „rat protiv raka“, osnovan u Nixonovo doba, a kasnije i ideja gena sa svim mogućim svojstvima. Sve ideje o genu rođene su 2000. godine objavljivanje kontradiktornih podataka takozvanog projekta Human-Genom; sramotna tvrdnja da je čitav ljudski genom pročitana, iako ih je više od polovice trebalo izmisliti, potpuno je i u cjelini opovrgnuta.⁷

Stanovništvo nije svjesno da je akademikima teško priznati vlastitu uključenost u takav posljedičan pogrešan razvoj.

Prividni žderači bakterija

Model ideje o genskim virusima u ljudima, životinjama i biljkama koji se razvio od 1953., bio je takozvani "žderač" bakterija, poznat pod nazivom fagi (phage) koji su zabilježeni još 1915. godine. Od 1938. godine, kada su u istraživanju postali dostupni elektronski mikroskopi, ovi su se fagi mogli fotografirati, izolirati kao cjelovite čestice, a i svi njihovi sastojci mogli su

se odrediti i biokemijski. Izolacija, odnosno koncentriranje čestica i njihovo razdvajanje (=izolacija) od svih ostalih sastojaka te fotografiranje nakon toga u izoliranom stanju i karakteriziranje svih njihovih sastojaka biokemijski u jednom naletu, kod navodnih virusa čovjeka, životinja i biljka, nikada nije učinjeno jer ne postoje.

Znanstvenici koji istražuju bakterije i fage, koji zapravo rade s postojećim strukturama, pružili su model kako bi mogli izgledati virusi ljudi, životinja i biljaka. Međutim, interpretirajući fagove kao bakterije koji jedu bakterije, "stručnjaci za fage" previdjeli su činjenicu da je fenomen stvaranja tih čestica učinak ekstremnog incesta bakterija. Taj učinak stvaranja i oslobađanja faga (bakterijski žderači, poznati i kao virusi) ne postoji kod bakterija koje se nalaze u organizmu ili u okolišu. Normalne, neuzgojene bakterije stvaraju dobro poznate oblike za preživljavanje, spore koje mogu dugo ili čak zauvijek preživjeti, ukoliko se bakterijama polako oduzme hranjiva podloga ili ako im životni uvjeti postanu nemogućći. Iz spora nastaju nove bakterije automatski kada se životni uvjeti obnove.

Ukoliko se bakterije koje su se prethodno odvojile stalno množe, postupno gube sva svoja svojstva i sposobnosti. Mnoge od njih ne umiru kao rezultat tog križanja, već se iznenada pretvaraju u čestice koje se pogrešno tumače kao žderači bakterija iz perspektive teorije dobra i zla. Međutim u stvarnosti, bakterije su nastale iz tih „faga“ te se preobražavaju natrag u isti oblik života kada se mijenjaju životni uvjeti. Günther Enderlein (1872-1968) opisao je upravo te procese nastanka bakterija iz nevidljivih struktura, njihovog daljnjeg razvoja u složenije oblike i natrag. Iz tih razloga odbacio je staničnu teoriju koja govori da život potječe samo iz stanice i da je stanično organiziran.⁸ Kao mladi student izolirao sam takvu strukturu faga iz morske alge; tada sam vjerovao da sam otkrio prvi bezopasni virus, prvi stabilni „sustav virusa“ kao domaćina.⁹

Ideja da bakterije postoje kao pojedinačni, održivi organizmi koji žive sami i mogu postojati bez ostalih živih bića, nije ispravna. U izoliranom obliku, nakon određenog vremena, one umiru. Sudionici to nisu primijetili jer nakon uspješnog „izoliranja“ bakterije, dio su zamrznuli kako bi mogli te smrznute bakterije koristiti desetljećima. Umjetni koncept bakterija, ta ideja da su samoodrživi i neovisni živi organizmi, laboratorijski je artefakt, pogrešna interpretacija.

Tvrdnja proizašla iz toga - da su bakterije besmrtnne, također nije istinita. Bakterije su besmrtnne samo u simbiozi s jako mnogim brojem drugim bakterija, gljivica i vjerojatno mnogim drugim nepoznatim životnim oblicima, poput npr. amebe. Amebe, bakterije i gljivice stvaraju spore čim više ne postoje uvjeti života i ponovno se probude kada se uvjeti pojave. Ako to usporedite s ljudima, dođemo do istog pogleda: bez životnog okruženja, iz kojeg i s kojim živimo, nema ničeg. ►

Ali to ide još dublje. Ne samo da se umjetni koncept raspada, već i ideja i tvrdnja naizgled dokazane činjenice o neživoj, mrtvoj materiji pada u vodu. Promatranja i zaključci o animiranoj, „aktivnoj materiji“ (kako je fizičari nazivaju), odbacuju se kao nenaučni vitalizam. Postoje mnogi pokazatelji da svi elementi za koje „vladajuće mišljenje znanosti“ ne dopušta priznanje životne sile proizlaze iz tvari membrane vode, iz pra-tvari iz koje se razvio život.¹⁰

Elementi stvaraju nukleinske kiseline, a oko nukleinskih kiselina nastaje biološki život u obliku ameba, bakterija, tardigrada (dugoživci) i svih složenijih organizama. Postoje dva vrlo jasna uvida u to gledište. Svatko može promatrati na sebi i na drugima da je biološki život u obliku našeg tijela materijalizacija svijesti.

To se može konkretno imenovati vrlo specifičnom interakcijom i promjenama u našim organima, a i na psihi. Na temelju čistih informacija, kao što su uvredljive ili pohvalne riječi, promjena je razumljiva, provjerljiva, na sebi i drugima i moguće ju je predvidjeti. To ispunjava tri kriterija znanstvenog istraživanja.¹¹ Ta saznanja te znanje proizašlo iz poznavanja međusobnih veza, oslobađaju nas zastrašujućeg razmišljanja „dobro-zlo“ i iz toga proizašlim obrascima ponašanja. Rasvjetljavajućim znanstvenim spoznajama pojašnjavaju se pojave bolesti, iscjeljenja, krize ozdravljenja, blokade ozdravljenja i pojave uzastopnih (i iz toga slijedi) zaraznih bolesti poznatih u starom svijetu. Viruse, možeš ići.¹²

Noćna mora materijalističkih znanstvenika dokazuje da je čak i naoko neživa materija živa i vitalna. Za vitalizam, prema kojem postoji svojstvena vitalna sila, borili su se post-sokratski grčki filozofi Demokrit i Epikur, kao i za legitimno obrazovanje. Uz izričiti zahtjev da se za sva vremena umanjí daljnja zloupotreba vjere i izbjegne njezino ponavljanje. Do tada je jasno. Međutim, ti educirani ljudi previdjeli su činjenicu da su time što su svijest, duh i razinu djelovanja imenovali nemjerljivima, čak negirali i sakrivali, nehotice, postali uništavatelji života i smrtni neprijatelji ljudi. Oni su povijesno tumačenja dobra i zla od strane filozofa, državnih učitelja i religija prenijeli 1:1 u materijalistički pogled na svijet.

Tumačenja dobra i zla općenito se neprestano i prisilno povećavaju¹³ zbog pritiska njegovih kobnih posljedica, što su Silvio Gesell¹³ i Ivan Illich¹⁴ otkrili i opisali u medicini. Posljedice našeg financijskog sustava koje prisilno zahtijeva konstantni rast te time generira cikličke katastrofe, sve moćnije pobjednike i istodobno uzrokuje sve veće osiromašenje i bijedu, taj matematički uvjetovani, kruti auto-mehanički novčani sustav, tumači se kao dokaz postojanja neovisnog načela zla. Tako i etički čisti ljudi na pobjedničkoj strani vide matematički neizbježno ostvareni profit kao dokaz svoje volje ili odabranosti Boga. To je postalo ne samo osnova maniheizma (Mani = babilonski utemeljitelj religije, sljedbenik = manihejac), već je bila i ostala pokretačka snaga iza opasnih aspekata i učinaka industrijalizacije, kao što su prepoznali Max Weber i drugi.

Oživljavanje virologije koju je 1951/52. napustio dobitnik Nobelove nagrade John Franklin Enders

U časopisu WissenschaftPlus od 2014. nadalje predstavili smo širi okvir pogrešnog razvoja biologije i medicine, dogmu takozvane stanične teorije prema kojoj bi se tijelo razvijalo iz stanica, a ne iz tkiva. Stanična teorija života izumljena 1858. godine te „stanična patologija“ koja je i dalje isključiva osnova biologije i medicine, kaže da sve bolesti (kao i cijeli život) proizlaze iz jedne stanice. Degeneriranjem tih stanica, stvorio bi se otrov lat. virus, i s njime i bolest. Dvije ključne stvari bile su preduvjet i osnova današnjeg globalnog prihvaćanja stanične patologije iz koje su se neminovno razvile teorije infekcije, gena, imuniteta i raka:

a. Stanična teorija mogla se probiti samo zato jer je Rudolf Virchow potisnuo znanje o tkivima. Znanje i uvid u strukturu, funkciju i središnji značaj tkiva u razvoju i vizualizaciji života koji su bili poznati 1858. godine, u osnovi opovrgavaju stanične teorije i iz toga proizašle teorije gena, teorije imuniteta te teorije raka.¹⁶

b. Teorije infekcije mogle su se uspostaviti kao globalna dogma samo kroz konkretnu politiku i eugeniku Trećeg Reicha. Prije 1933. znanstvenici su se usudili suprotstaviti tim teorijama, a nakon 1933. kritični znanstvenici bili su eliminirani.¹⁷

“Virolozi” su bili prisiljeni raditi s “virusima” i izvršavati prividne pokušaje infekcije, sa likvidnim i filtriranim otopinama “oboljelog” propadajućeg tkiva i to sve do 1952., dok virologija nije odustala od same sebe. Koncentrirani filtrat, za koji se vjerovalo da sadrži otrov bolesti, toksin, neprekidno potiče inficirane stanice na daljnju proizvodnju tih istih toksina. Sve do 1952. “virus” je definiran kao otrov u obliku proteina koji kao enzim na nepoznat način uzrokuje štetu sposobnu uzrokovati i prenijeti bolest. Ideja o virusu nakon 1953. godine, godine objave navodnog genetskog materijala u obliku navodne alfa spirale, bila je maligna genetska tvar okružena ljuskom proteina. Tako je od 1952. do 1954. došlo do promjene ideja, pomaka paradigme, kako si od sada moramo zamisliti virus.

“Eksperimenti s infekcijama” na životinjama provedeni su filtriranom tekućinom raspadajućih organa ili tekućinama koje navodno sadržavaju proteine / enzime koji bi trebali predstavljati virus. Rezultati bi trebali dokazati da je prisutan virus koji uzrokuje bolest koja mu se pripisuje. Ono što se u javnosti nikad ne spominje jest da simptomi pripisani virusu nikada ne bi kod ljudi stvorili iste simptome kao kod pokusa na životinjama već se uvijek javljaju samo „slični“ simptomi. Ti slični simptomi izjednačavaju se s ljudskom bolešću. Ovdje se ništa ne dokazuje u smislu znanosti, čak naprotiv. ►

Kod "infekcijskih eksperimenata" još uvijek nedostaju kontrolni eksperimenti, tj. dokazi da su generirani simptomi uzrokovani virusom, a ne "liječenjem" takozvanim "infekcijskim eksperimentima". Da bi se isključila mogućnost da otopina za ispitivanja na životinjama ne uzrokuje simptome kod propadajućeg tkiva, moralo bi se učiniti potpuno isto, samo s drugim ili steriliziranim otopinama. Međutim, to se nikada nije učinilo. Do dan danas provode se izuzetno okrutni pokusi na životinjama u kojima - npr. da dokažemo prenosivost ospica – obrijanim majmunima zatvorenima u vakuumskoj komori kroz cijev u nosu, bolno unose navodno zaražene tekućine u dušnik i pluća. Ista bi se šteta napravila sterilnom fiziološkom otopinom, steriliziranom krvlju, gnojem ili pljuvačkom. Simptomi koji su samo "slični" ospicama izjednačavaju se s ospicama.

Budući da su se navodno zaražene otopine prešale kroz filtre koji su navodno nepropusni za bakterije i / ili su otopine lagano zagrijane, znanstvenici tvrde da patnju i smrt životinja u eksperimentu s infekcijom ne mogu uzrokovati bakterije već manji patogeni, virusi. Sudionici su već tada ignorirali poznate činjenice da postoji izuzetno mnogo više nepoznatih bakterija od poznatih, da je veliki broj bakterija otporan na toplinu i da stvaraju spore koje se ne mogu filtrirati. Važno je i napomenuti da nema dokaza da bakterije uzrokuju bolesti. Bakterije su često uključene u procese bolesti, poput vatrogasne jedinice pri gašenju vatre, no nisu uzrok već biološki logični procesi popravka tkiva. Kao očigledan dokaz za navodnu negativnu ulogu bakterija, postoje samo - kao i kod virusa - besmisleni, krajnje okrutni pokusi na životinjama koji imaju zajedničko da svim tim pokusima nedostaju kontrolni eksperimenti.

Enders i polio

Do 1949. godine "virolozi" su razmnožavali svoje sumnjive bjelančevine virusa tako da su uzimali djelić raspadajućeg materijala iz tkiva koje je bilo napadnuto virusima te su ih dodavali na "zdravo" tkivo iste vrste. Vidljivo širenje raspadanja s "bolesnoga" tkiva na "zdravo" tkivo i širenje sa proliferacijom virusa greškom je bilo interpretirano kao trovanje virusom. 1951. godine tadašnji su virolozi po prvi puta na kontrolnim pokusima prepoznali da se radi o potpuno normalnim procesima raspadanja, a ne o virusu koji se nalazi samo u "bolesnom" tkivu.

Slučajno je Enders 1949. "otkrio", jer nije imao svježije "zdravo" živčano tkivo, da i druga tkiva ne samo živčano, prelazi u raspadanje kad se uzme i stavi na izabrano tkivo komadić mozga osobe koja je bolovala i umrla od "polio". Do tada su virolozi vjerovali da se svaki virus može razmnožavati samo na onom tkivu koje može i oštetiti. Za to navodno otkriće da se "virusi" i u drugim tkivima razmnožavaju koje u živućem čovjeku ne čini štetu, dodijeljena je Endersu i drugima znanstvenicima koji su učestvovali Nobelova nagrada za medicinu 10.6.1954.

Od tad se navodni "polio virus" razmnožava tako da se na fetalnoj ljudskoj koži i na fetalnom mišićnom tkivu pomiješa sa komadićem mozga osobe koja je umrla od "polio" i prelazi u zajedničku razgradnju. Filtrat toga smatra se da sadrži viruse. Poznati Jonas Salk preuzima točno tu ideju bez da je naveo izumitelje te ideje. Filtrat propadajuće ljudske kože i mišića fetusa Salk je koristio kao polio cjepivo; tvrdi New York Times, cjepivo je učinkovito i sigurno, a Salk je od polio-cjepiva stvorio milijunski profit. Bez da je spomenuo izumitelja ideje o propadanju ljudskih fetusa.¹⁸

Iz tih je razloga Enders naporno radio na razvoju druge tehnike za koju bi mogao zatražiti prava od samog početka. Zaronio je u drugo najunosnije područje teorije infekcije, naime to su simptomi definirani kao ospice. Enders je prenio ideju i metode iz bakteriologije (u kojoj je i doktorirao) te je vjerovao da su fagi (Phages) virusi bakterija.

Analogno tehnici dokazivanja prividno baktericidnog učinka faga na bakterijski travnjak (Petrijeva posuda: želatina obložena bakterijama koje sadrže bakterijski hranjive tvari), razvio je bris tkiva na kojem je primijenjena navodno zaražena tekućina. Analogno smrti bakterije, smrt brisa tkiva izjednačena je s prisutnošću sumnjivog virusa ospica, njegovim dokazom postojanja, izolacijom, razmnožavanjem. Upravo se ovaj protokol i dan danas koristi za ospice i uz tek manje izmjene za "otkrivanje" svih patogenih virusa.¹⁹ Smjesa mrtvih tkiva / stanica naziva se živim cjepivom. Ako se u cjepivu koriste pojedine komponente mrtvog tkiva ili sintetički proizvedene molekule, ceh govori o mrtvim cjepivima.

Budući da je Enders zamijetio nevjerojatno povećani broj smrtnih slučajeva i ozljeda prouzročenih Salk cjepivom protiv polio, a to je povezao sa zagađenim ljudskim nepoznatim virusima unutar polio-cjepiva - u šta se pojedinci alternativnog razmišljanja – poklonici dobra-zla do danas zaklinju u svojim tvrdnjama o navodno uzgojenim virusima i biološkom oružju - nastavio je raditi s tkivima majmunskih bubrega i fetalnim serumom (krv bez čvrstih komponenti) konja i teladi.

Po Enderovom otkriću postoje četiri upečatljive i odlučujuće razlike pri dokazivanju pravih, realnih faga bakterija i zamišljenih sumnjivih „virusa“ ljudi i životinja. Te razlike ilustriraju pogrešne pretpostavke Endersa koji je zbog svoje Nobelove nagrade, unatoč vlastitim, vrlo jasno formuliranim sumnjama, razotkrio cijeli ceh, a potom i cijeli svijet (vidi Corona paniku), svi su nasjeli ... osim predivno lociranog, lijepog, ali neumoljivog njemačkog sela na Bodenskom jezeru:

1. Fagovi bakterija zapravo se izoliraju standardnim metodama (centrifugiranje gradijentom gustoće) u smislu riječi "izolacija". Odmah nakon izolacije fotografiraju se elektronskim mikroskopom, utvrđuje se njihova čistoća i njihovi sastojci, pregledni broj proteina i sadržan genetski materijal prikazuju se zajedno u jednom biokemijskom koraku. ►

2. U svim "virusima" ljudi, životinja i biljaka nijedan virus nikada nije izoliran te u jednom navratu taj izolat biokemijskih komponenata prikazan i fotografiran. Dogodilo se da su tijekom procesa stvaranja konsenzusa kroz godine pojedine komponente mrtvih stanica samo mentalno bile dodijeljene modelu virusa. U ovom procesu tumačenja, vidljivi i prepoznati fagovi definirani su kao prvi crteži modela „virusa“.

3. Tkiva i stanice koje se koriste za "otkrivanje i umnožavanje" virusa, prije samog djelovanja navodne "infekcije, obrađuju se na vrlo poseban način". Iz njih se uklanja 80% hranjivih sastojaka tako da ogladne i apsorbiraju viruse. Liječe se antibioticima kako bi se isključila činjenica da bakterije, koje su uvijek i posvuda prisutne u svim tkivima i serumima, uzrokuju očekivanu smrt stanica. Tek je 1972. godine biokemija prepoznala da antibiotici samostalno oštećuju i ubijaju stanice, a da to virolozi nisu primijetili i uzeli u obzir. Upravo čimbenici "gladovanja" i "trovanja" dovode do vidljive smrti stanica, što se i pogrešno tumači kao prisutnost, izolacija, učinak i umnožavanje sumnjivog virusa.

4. Kontrolni eksperimenti koji su u znanosti obavezni, a kojima se može isključiti da se umjesto virusa koriste samo tipične i određene stanične komponente, do danas kada su virusi pogrešno protumačeni, nisu provedeni. Kod fagova su kontrolni eksperimenti provedeni, dokazani su izolacijom, kao što su i biokemijski i elektromikroskopski okarakterizirani.

Endersove hirovite špekulacije 1. lipnja 1954.²⁰ godine o mogućim dokazima „eventualnog“ „agenta“ ospica koji ima ulogu u igri njegovog cjepiva "Ljudski fetus/polio virus", za što je dobio Nobelovu nagradu 10. prosinca 1954., postala je nakon 1952. ekskluzivna osnova i „znanstvena činjenica“ cjelokupne nove genetske virologije. Nekoliko mjeseci nakon Nobelove nagrade zaboravio je ili potisnuo kontradikcije i sumnje iznesene u njegovoj publikaciji iz 1954. godine. Pateći od krađe ideje za polio cjepivo od Jonasa Salka, tvrdio je da će se svi budući razvoji cjepiva protiv ospica temeljiti se na njegovoj tehnici.

Povijesni model virusa ospica nastao je kad je Enders nenamjerno i neprimjetnim ubojstvom njegovih probnih tkivnih kultura (u nedostatku kontrolnih eksperimenata koji igraju središnju ulogu u obrani cijepjenja od ospica!) dodao bris prehladenoga, jedanaestogodišnjeg dječaka Davida Edmonstona. Poznato kao "stablo po Edmonstonu" (Edmonston-Stamm), taj model virusa smatra se do danas izvornim modelom virusa ospica koji se sastoji od komadića mrtvog tkiva iz kojeg je izmišljen model virusa, kao i cjepivo protiv ospica što je skup toksičnih, odumrlih komponenti.

Dio mješavine nenamjerno i neprimjetno ubijenog majmuskog tkiva te fetalnog seruma goveda zamrznut je kako bi se po potrebi i u više navrata stvorili „virusi ospica“ i „živo cjepivo“ „inokuliranjem“ umirućeg tkiva/stanica.

Važnost dobivenog procesa virusa ospica

Odlučujući izvještaji, zapisnici i presude o procesu virusa ospica (2012-2017) na koje mislim u nastavku, besplatni su na Internetu na <http://wissenschaftplus.de/blog/de>. Daljnja izvješća i sporovi o navodima virusa ospice koje sudovi nisu uzeli u obzir objavljeni su u brojevima časopisa WissenschaftPlus od 2014. do 2017. godine.

Pozadina procesa virusa ospica koji je započeo 2011. godine bila je odbijanje zahtjeva za obavezno cijepljenje protiv ospica koji je tada već bio važeći. Nazvala me bivša savezna ministrica pravde i zatražila aktualne dokaze kako bi se spriječilo planirano cijepljenje protiv ospica. Viši državni odvjetnik dao nam je savjet kako formulirati natječaj kako bi se kasnije u građanskom procesu pravno zaključilo da ne postoji egzistencija virusa kao ni navodna sigurnost i djelotvornost cjepiva. To je u potpunosti postignuto. To se može shvatiti i razumjeti ako znate i zašto je objava Johna Franklina Endersa od 1. lipnja 1954. postala jedina i ekskluzivna osnova čitave nove virologije ideje gena, osnova proizvodnje cjepiva "živog virusa" čak i nakon što je 1951/1952. stara virologija odustala od ideje o toksinima.

Budući da sam znao da Robert Koch Institut (RKI) nije objavio niti jednu publikaciju o navodnom postojanju virusa ospica, suprotno zakonskoj obvezi koja zahtjeva provjeru, zatražio sam objavljivanje znanstvene publikacije RKI kako bi dodijelio nagradu od 100.000 eura osobi koja bi donijela znanstvene dokaze za postojanje virusa ospica. Mladi liječnik iz Saarlanda predao mi je šest publikacija od kojih ni jedna nije objavljena od RKI-a: Endersovu iz 1.6.1954., jedini sveobuhvatni pregled virusa ospica te pet drugih koje se odnose isključivo na Endersovu publikaciju. U ovom "pregledu" detaljno kroz desetljeća, napornim postupkom pronalazjenja konsenzusa, opisano je koje se komponente umirućeg tkiva sada pripisuju modelu virusa ospica, a koje ne, te kako se model virusa ospica morao neprestano mijenjati.

Odgovorio sam tom mladom liječniku, koji mi je toplo preporučio da jednostavno isplatim obećanu nagradu bez naporne "pravne rasprave", da u svim tim publikacijama ne postoji virusna struktura, već samo na tipičan način prepoznatljive vlastite komponente i strukture stanice. Potom je on podnio tužbu pred okružnim sudom u Ravensburgu kojem nikada nije predao svih šest publikacija. Sud u Ravensburgeru presudio je protiv mene, a nikad nije ni pregledao šest predmetnih publikacija. Pored toga, regionalni sud u Ravensburgu osudio je slučaj pod više nego neobičnim okolnostima.²¹

Na pitanje predsjedavajućeg suca tužitelj je u žalbenom ročištu na višem regionalnom sudu u Stuttgartu priznao da i sam nije pročitao šest publikacija. Vjerovao je da će me putem "naporne pravne bitke" na sudu pobijediti, a time i opravdati obavezu cijepjenja. ►

Možda je i sam postao žrtvom zablude o virusima jer je vjerovao svojim starijim kolegama koji nisu prepoznali krivi razvoj medicine od 1858 godine., vjerovao je liječnicima koji se nisu htjeli vraćati u povijest prilikom provjere njihovih pretpostavki te su stoga bili počinitelj i žrtva fatalnog vjerovanja u teorije infekcije i vjere u cijepljenje.

Moguće je da podnositelj zahtjeva - a ne sud - nije ni pročitao šest publikacija koje su predane. Zasiurno ih sam nije niti odabrao jer su to jedine stručne publikacije od oko 30.000 članaka o "ospicama" koje se odnose na pretpostavljeno postojanje virusa ospica. Ali i sve ostale mnogobrojne publikacije jedna osoba ne bi mogla obraditi osobno, "a priori" sve te publikacije odnose se samo na navedene citate koji pretpostavljaju postojanje virusa ospica i sve su to u konačnici isključivo prividni "dokazi" Endersa iz 1.6.1954.

Okružni sud u Ravensburgu (LG RV) odlučio je 2014. godine prihvatiti žalbu, u međuvremenu promoviranog liječnika, te odlučio da se novčana nagrada isplati čak iako nije dostavljena nikakva objava RKI-ja. Osim toga, LG RV odlučio je da nije bitno da se znanstveni dokazi o postojanju virusa ospica daju u jednoj publikaciji već su dovoljni kao dokaz za natječaj i sam zbroj od ukupnih 3.366 publikacija (zbroj ostalih publikacija citiranih u šest predanih publikacija) od 1954. do 2007. godine.

Vještak prof. Dr. Podbielski iz Rostoka, imenovan od suda, utvrdio je u skladu s tim (ili je regionalni sud prilagodio odluku o otvaranju slučaja u 2014. godine u očekivanju stručnog mišljenja): „Moram razjasniti terminologiju, dokazi u klasičnom smislu, kao što su kod matematike ili fizike, u biologiji se jednostavno ne mogu izvoditi. U biologiji se mogu samo prikupiti indicije koje će u nekom trenutku kao sažetak postati dokaz”.²²

Dodatno ovoj krajnje ne-znanstvenoj tvrdnji, koja proizlazi iz napetosti između potrebe prof. dr. Podbielski za dokazom i suprotnosti njegovog uvjerenja te je postalo temelj njegova bića i njegovog opravdanja, pojavljuje se nešto što bi stručnjaci ponašanja (bihevoristi) definirali kao - preskočiti akciju. Izmišlja izgovor koji proizlazi iz njegovog očajanja, naime da biologija i medicina koja se temelji na biologiji, kao i cijepljenje, itd., da su per se ne-znanstveni i bez dokaza: sama zbirka indicija može „nekada“ i „nekako“ (= praktično) imati dokaznu vrijednost. Jasnije priznanje da današnja biologija i medicina nisu samo praktična već i stvarna ne-znanost, nikada nije s takvom jasnoćom stavljena na papir.

Sada je trenutak da se ovi i drugi dokazi - za neznanost i samim time nezakonite tvrdnje i intervencije koja krše temeljna prava zakona o infekciji i cijepljenju - učine efikasnim. Obveza cijepljenja protiv ospica koja je pravno na snazi od 13. veljače 2020., a primjenjuje se od 1. ožujka 2020. godine treba se ponovo obraditi. Informacije o tome možete pronaći u našem biltenu.

Nastavak ovog posta o

1. Dužnost znanosti kontrolnih eksperimenata. Izjava profesora dr. Podbielskog zabilježena na sudu kako publikacija o dokazu virusa ospica i svih ostalih publikacija, suprotno stručnim, pismenim tvrdnjama, ne sadrži kontrolne eksperimente.²³

2. Središnja važnost konačne presude Višeg regionalnog suda u Stuttgartu od 16. veljače 2016., spis broj 12 U 63/15 za cjelokupnu virologiju i cijepljenje.²⁴

3. Izvješća i savjeti o tome što je već učinjeno za "preokret" cjepiva protiv ospica, slijedit će u nadolazećem broju br. 2/2020 WissenschafttPlus.

Dokaz izvora

¹ Nobelova nagrada je iz više razloga posramljujuća stvar koja se može dogoditi znanstveniku i društvu iz nekoliko razloga:

1. Sva se znanja zasnivaju na „prevladavajućem mišljenju“ sveučilišnog nastavnog mišljenja, uz tvrdnju i zahtjev ekskluzivnosti.

2. Gotovo sva prethodna saznanja pokazala su se pogrešnim nakon kraćeg vremena, od nekoliko godina do par desetljeća. Nobelove nagrade na taj način sprečavaju napredak znanstvenog znanja dogmatizacijom tvrdnji.

3. Vrlo mali broj izuzetno elitnih ljudi, odnosno ljudi koji nisu u kontaktu sa stvarnošću, određuju što se treba smatrati znanošću. Ti ljudi specificiraju “znanstvene” mode i njihove metode i potiskuju oprečna znanja koristeći “peer review”, tj. pregled znanstvenih publikacija prije njihove objave. Iz publikacije su isključena nepoželjna saznanja koja su u suprotnosti sa vlastitim idejama i dogmama. Pogledajte izvješće o Nobelovoj nagradi u časopisu WissenschaftPlus br. 1/2017, uključujući i model koji prikazuje srž problema i govori više od riječi.

² U svojim naporima da spriječi obvezu cijepljenja udruga Libertas & Sanitas objavila je opsežnu dokumentaciju koja predstavlja postojeće znanje odgovornih zaposlenika zdravstvenih tijela. To dokazuje da u Njemačkoj ne postoje podaci iz kojih bi se moglo zaključiti da cjepiva štite i predstavljaju samo mali rizik. Čak štoviše: U Njemačkoj se ne prikupljaju podaci koji bi bili preduvjet za podupiranje WHO-ove definicije širenja ospica ili zaustavljanje širenja. Pogledajte: www.libertas-sanitas.de, vidi također preporučeni članak „Verstand & Logik im Gespräch mit Priorix (Marsern-Mumps-Röteln-Lebendimpfstoff) [2020]“ (Um i logika u razgovoru s Priorixom (živo-cjepivo protiv ospica-zaušnjaka-rubeola) [2020])“ na YouTube.

³ Svatko tko dobro zna engleski jezik može izravno vidjeti činjenicu da je „genom virusa“ (potpuni genom) u ovoj publikaciji konstruiran samo konceptualno u što je RKI značajno uključen: „Kompletna sekvenca genoma izolirani virus divljih vrsta protiv epidemije u proljeće 2013. u Njemačkoj“, koji se može naći na: <https://edoc.rki.de/handle/176904/1876>

Profesorica Mankertz, koautor ove publikacije i voditelj Nacionalnog referentnog instituta za ospice, zauške i rubeolu u Institutu Robert Koch (RKI), odgovorila je na upite da su za ovu studiju izvedeni kontrolni pokusi koji isključuju da se tipične stanične komponente pogrešno tumače kao komponente virusa. Međutim, odbila je objaviti dokumentaciju ovih kontrolnih pokušaja. U odgovoru na pritužbu, gđa Mankertz je odgovorila da nije imala kontrolne pokušaje i da su njezini kolege u Münchenu sigurno izveli i dokumentirali te kontrolne pokušaje. Obratio sam se svim autorima i njihovim rukovoditeljima laboratorija pismeno i zamolio dokumentaciju kontrolnih eksperimenata koji su obavezni od 1998. Nijedan od kontaktiranih nije odgovorio.

Rektori instituta s kojima su kontaktirali također nisu odgovorili pa se postupak žalbe izgubio.

⁴ Objava od 22. siječnja 2020.: „Homološka rekombinacija novootkrivenog koronavirusa u spike glikoproteinima može potaknuti prijelaz između različitih vrsta sa zmije na čovjeka“. Autori: Wei Ji, Wei Wang, Xiaofang Zhao, Junjie Zai, Xingguang Li. Možete je naći na linku: <https://doi.org/10.1002/jmv.25682>

⁵ Pogledajte objašnjenja o tome u časopisu WissenschaftPlus br. 2/2019 na stranicama 33-36 u okviru članka “Novi način gledanja na život - II dio.” Ovdje je predstavljen mehanizam koji je lako razumljiv jer je gotovo svaki oblik znanstvenih, akademskih i vladinih znanosti automatski neispravan. To je pokazao pravni povjesničar i sociolog Eugen Rosenstock-Huessy 1956. godine, posebno pozivajući se na zaraznu medicinu i medicinu raka koja je u to vrijeme u osnovi već bila pobijena.

⁶ Karlheinz Lüdtke: O povijesti ranog istraživanja virusa. Kako se razvijalo razumijevanje virusne prirode tehničkim napretkom u istraživanju “filtriranih” zaraznih uzročnika. Ponovno izdanje tiska br. 125 (1999) Instituta Max Planck za povijest znanosti, 89 str.

⁷ Za pobijanje svih prethodnih ideja o takozvanoj nasljednoj tvari kao konstrukcijskom i funkcionalnom planu života prikladni su moji članci u časopisu WissenschaftPlus. Sadržaj svih izdanja objavljenih od 2003. do sada dostupan je na Internetu. Jednako je i posebno preporučljiv prilog u „DIE ZEIT“ od 12. lipnja 2008. „Erbgut in Auflösung“ koji se može slobodno naći na Internetu. Ovdje je sažeto da se “genetski materijal” stalno mijenja, stoga ne može biti genetski materijal, a promjene se pogrešno tumače kao bolesti gena.

⁸ Dobar uvid u rad i sustav znanja prof. Günthera Enderleina možete pronaći u doktorskom radu dr. Elke Krämer „Život i djelo prof. Dr. Phil. Günther Enderlein (1872. - 1968.)“ koja je objavljena 2012. godine kao knjiga Reichla Verlaga, St. Goar.

⁹ Divovski virusi i podrijetlo života. WissenschaftPlus br. 1/2014.

¹⁰ Shvatite vodu, prepoznajte život. PI voda: više nego samo energizirani H₂O. WissenschaftPlus br. 6/2018. Ovaj je doprinos slobodno dostupan na našoj web stranici www.wissenschaftplus.de u odjeljku “Važni tekstovi”.

¹¹ Pogledajte uvod u novi način gledanja na život u pitalnjama 1, 2 i 3/2019 WissenschaftPlus.

¹² Opsežan opis procesa virusa ospica: go virus go. Savezni sud pravde dopušta da se vjera u viruse dopusti i dalje. WissenschaftPlus br. 2/2017. Također besplatno na Internetu: www.wissenschaftplus.de

¹³ Kao uvod u otkrića i pristupe Silvija Gesella da pobjegnu od destruktivnih mehanizama monetarnog sustava, pogodna je naša knjiga Hermanna Benjesa "Tko se boji Silvija Gesela" (292 stranice).

¹⁴ Ivan Illich. Medicinski Nemesis: Kritika medikacije života. 319 stranica, 1976. i 1995.

¹⁵ U svojoj knjizi „Can Medicine be cured? The corruption of the profession“ autor Seamus O’Mahony, poznati irski gastroenterolog, bavi se Ivanom Illichom od samog početka te ga napada. Illich "samo" pretpostavlja dinamiku izopačenosti medicine koja proizlazi iz pritiska za povećanjem materijalne dobiti podržavane od farmaceutske industrije. O’Mahony krivi farmaceutsku industriju za korupciju svoje profesije. I: medicina nije izlječiva. Medicina iz vlastitih smrtnih izopačenosti ne može izaći, samo humanitarna katastrofa ili rat mogli bi donijeti resetiranje. Pri tome previđa neželjeni razvoj koji je zacementirao Virchow iz 1858: pogrešna teorija stanične patologije koja se čak ni tada nije mogla opravdati, što izravno vodi do razvoja pogrešnih i opasnih teorija infekcije, imunoloških teorija, genskih teorija i teorija o raku.

Na 262. stranici svoje knjige autor O’Mahony priznaje da je postojala i druga medicinska škola prema kojoj je zdravlje rezultat življenja u skladu sa sobom i okolinom, no ta škola nikada nije imala ni šansu. Ovo je psihosomatika profesora Clausa Bahnea Bahnsona i njegovih međunarodnih kolega koji nisu stigli dalje jer su zaglavili u neispravnoj teoriji stanične biokemije. Tek je Dr. Ryke Geerd Hamer bio prvi u stanju formulirati (u pozitivnom smislu) znanstvenu teoriju sveobuhvatne, personalizirane psihosomatike.

¹⁶ Rudolf Virchow, strateg moći. 1. i 2. dio 2. Siegfried Johann Mohr. WissenschaftPlus br. 5/2015 i br. 6/2015 i Razvoj medicine i čovječanstva. Stefan Lanka. WissenschaftPlus br. 6/2015

¹⁷ Annette Hinz-Wessels. Institut Robert Koch za vrijeme nacionalsocijalizma Kulturverlag Kadmos, 192 stranica, 2012. Knjiga prikazuje da je teorija infekcije mogla prevladati globalno tek nakon protjerivanja, ropstva i ubojstva kritičnih znanstvenika koji nisu vjerovali u teoriju infekcija te su je odbacili.

¹⁸ Pogledajte unos na stranici engleske Wikipedije o Johnu Franklinu Endersu.

¹⁹ Prvi virus ospica Jeffrey P. Baker. Objavljeno u časopisu Pediatrics, rujan 2011., 128 (3) 435-437; DOI: <https://doi.org/10.1542/peds.2011-1430>

²⁰ Razmnožavanje u tkivnim kulturama citopatoloških uzročnika bolesnika s ospicama. John F. Enders i Thomas C. Peebles. U časopisu "Proceedings of the Society for experimental Biology and Medicine", svezak 86, izdanje 2, 1. lipnja 1954., stranice 277-286. <https://doi.org/10.3181/00379727-86-21073>

²¹ Vidi 12.

²² Zapisnik sa suđenja 12. ožujka 2015. pred okružnim sudom Ravensburg, stranica 7 u nastavku. Pogledajte www.wissenschaftplus.de/blog/de

²³ Zapisnik sa suđenja 12. ožujka 2015. na Okružnom sudu Ravensburg, stranica 7 gore. Pogledajte www.wissenschaftplus.de/blog/de

²⁴ Možete ih pronaći na <http://lrw.juris.de> ili klikom na www.wissenschaftplus.de/blog/de

* hype - <https://dictionary.cambridge.org/dictionary/english/hype> situacija u kojoj je nešto puno reklamirano i spominjano u novinama, na TV-u, i sl., kako bi privuklo svačiji interes

w⁺magazin

Abonnement

Abonnieren Sie jährlich 4 Ausgaben des **w⁺** magazins:

als gedrucktes Heft: 29 Euro
 als PDF per E-Mail: 18 Euro
 oder gedruckt+PDF: 38 Euro
 unter www.wissenschaftplus.de

Bestellen Sie eine kostenlose Probeausgabe (als PDF oder Print) von Wissenschaftplus

per E-Mail: info@wplus-verlag.de,
 Fax: 03327-5708930,
 oder telefonisch: 03327 7269079

